

JUZUKI ASZAKO

VAJ

JUZUKI ASZAKO

VAJ

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Asako Yuzuki: バター

First published in Japanese language as
BUTTER in 2017
by SHINCHOSHA Publishing Co., Ltd

Fordította
Erdős Veronika

Szerkesztette
Winter Angéla

Borítóterv
Emma Pidsley

ISBN 978-963-636-754-1

Minden jog fenntartva

Copyright © Asako Yuzuki 2017
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Erdős Veronika 2026
Cover images © Shutterstock & Getty

ELSŐ FEJEZET

A lankás domboldalon magas, keskeny, törtfehér színű házak végtelen sora húzódott végig. A gondosan karbantartott környék bárhonnan nézve egységes képet mutatott, így Rikának úgy tűnt, mintha már egy ideje ugyanazon az útvonalon körözne újra és újra. Jobb keze addigra jéghideg volt, ráadásul a körömágya is teljesen kiszáradt.

Most először szállt le ennél a megállónál a Denentosi-vonalon. Ezt a külvárosi környéket sokan ideálisnak tartották gyereknevelési szempontból. A környék utcáit az autós családok igényeihez tervezték, ezért kiábrándítóan szélesek voltak. Macsida Rika az okostelefonján követte a térkép-applikáció utasításait, miközben elhaladt az állomás környékén lévő utcák mellett, amelyek tele voltak háziasszonyokkal, akik épp a vacsorához vásároltak be. Még mindig nehezen tudta feldolgozni, hogy Reiko tényleg ebben a városban telepedett le. A környéken csak tömegcikkeket árusító boltok, egy családi étterem és egy DVD-kölcsönző volt, és Rika nem látott egyetlen olyan könyvesboltot vagy családi üzletet sem, amiről meg lehetett volna mondani, hogy már biztosan régóta áll ott. A helynek látszólag nem volt sem kultúrája, sem történelme.

Rika előző héten egy egynapos kirándulást tett Kjúszú déli szigetének egyik városába, hogy kivizsgáljon egy fiatal fiút érintő bűncselekményt, és kiderítse a közösség reakcióját. Az ismeretlen nevű város túlnyomórészt lakóövezet volt, csak egy-egy helyi szupermarketlánc üzlete és néhány középiskola táblája szakította meg a lakóházak tengerét. Elment néhány középiskolás lány mellett, akik olyan hosszú szoknyát viseltek, amelyet még nem látott Tokióban. Miközben egyedül sétált a környéken, arra gondolt, hogy ha nem ez lenne a munkája, soha nem jutott volna el ebbe a városba. Úgy érezte, hogy a hétköznapi énye egyre távolabb kerül tőle, mintha kitörlődne az egész létezése, az egész élete. Az ég jellegtelen krémszínt öltött, és a nőnek olyan érzése támadt, mintha újraélné azt a bizonyos színtelen álmot, aminek szinte érezte a tapintását.

Legalább ez egy olyan hely, ami készen áll az emberre, és befogadja – gondolta magában Rika, hogy visszanyerje egyre fogyatkozó lélekjelenlétét. Ezután belépett egy boltba, és elhatározta, hogy ez lesz az utolsó próbálkozása. Gyengéden körülvette őt a szupermarketekre jellemző hűvös alma és nedves kartonpapír illata. Egy standnál egy középkorú nő forró grill-lapon sütötte a húst, majd falatnyi darabokra vágta, és magas hangjával épp kóstolóra hívta a vásárlókat. Rika ösztönösen a kezébe vett egy csomag sertéshúst. Vajon mennyi idő telt el azóta, hogy utoljára látott ilyen közelről nyers ételt? A lágy, rózsaszín hús és a fényesen fehérlő zsír hűvösen és nedvesen tömörült össze. Az egész csomag hideg volt, és nyirkos.

Reikóval már akkor elkezdtek chatelni a LINE applikáción keresztül, amikor Rika vonata elhaladt a Futakotamagava állomás mellett. A barátnője felajánlotta, hogy kimegy elé az állomásra, de ő udvariasan visszautasította a gesztust, és megkérdezte, hogy vegyen-e valamit a közelben. Rika aznap kora reggel ért csak haza, majd beájult az ágyba, és egészen ebéd utánig aludt. Lezuhanyozott, majd dolgozni kezdett egy adatokkal teli dokumentumon. Ezután elin-

dult Sibujába egy megbeszélésre az egyik állandó rovatvezetővel. Sietve lezárta a tárgyalást, és felugrott a vonatra, így egyáltalán nem volt ideje vásárolni menni. Igaz, hogy Reikóval közeli barátok voltak, de akkor is illetlenségnek érezte, hogy üres kézzel állítson be egy újdonsült házaspár lakásába. Reiko azonnal válaszolt egy nyuszimatrica kíséretében. Úgy tűnt, hogy miután tavaly feladta a munkáját, végre visszatért a bolondos oldala:

REIKO: Köszí, ha már kérdezted... Hoznál nekem vajat? Egy ideje nem lehet hozzájutni. De ha nem kapsz sehol, ne is törődj vele! Sokkal fontosabb, hogy minél hamarabb ideéj!

A tejtermékosztály nyugodt, sárga fényben fürdött. Az alsó polcon egy körülbelül ötsornyi rész teljesen üresen állt, és egy tábla volt kiragasztva:

*Felhívjuk szíves figyelmüket,
hogy termékhiány miatt személyenként egy darabra
korlátozzuk a vajvásárlást!*

Rika már három szupermarketben is járt, és mindegyikben ugyanezt tapasztalta. Bele kellett nyugodnia a helyzetbe, így kiválasztotta a margarinkínálatból a leggazdagabb ízű terméket, ami a leginkább vajnak nézett ki, és gyorsan a pénztárak felé vette az irányt.

Reiko új otthona egy enyhén lejtős dombon helyezkedett el, öt perc sétára az állomástól. A környező házaktól megkülönböztethetetlen, háromszintes ingatlan úgy lett megtervezve, hogy teljesen ki lehessen használni a legfeljebb száz négyzetméteres telket. A Toyota olyan szépen illeszkedett be a parkolóhelyre, mintha egyedi méretre készítették volna.

A kaputól a bejárati ajtóig egy sor virágláda állt tele százszorszépekkel, árvácskákkal és más virágokkal, míg az ajtón egy magyalkoszorú lógott. Rika megnyomta a kaputelefon gombját, és megkönnyebbülten felsóhajtott. Örült, hogy végre odaért.

– Rika, de jó, hogy itt vagy! Olyan régen találkoztunk!

Azonnal kinyílt az ajtó, majd Reiko jelent meg kötényben, és átölelte. Rika viszonzta az ölelést, és átkarolta a nő karcsú vállát. 166 centijével Rika jelentősen magasabb volt az apró termetű, törékeny Reikónál, és amikor átölelte, hosszú karjával teljesen át tudta fogni őt. A barátnője hajának jellegzetes, ibolyára emlékeztető illata volt, és Rika érezte, hogy a szeme bepárasodik az érzelmektől. Arra gondolt, hogy talán tudat alatt ki volt éhezve ezekre a közvetlen, szeretetteljes gesztusokra, és egy másik ember testének melegére.

Az érzelmes üdvözlés nem volt színjáték. A barátnők egyetemista korukban gyakorlatilag minden egyes napot együtt töltöttek, de immár hat hónap is eltelt azóta, hogy utoljára látták egymást. Hiába adta fel Reiko az állását, Rikát annyira lefoglalta a munkája, hogy nehéz volt időt szakítani a találkozásra. Elméletben Rikának minden kedden és szerdán szabadnapja volt, de nem ismert egyetlen olyan kollégát sem, akinek sikerült volna kivennie ezeket a napokat. Kivéve talán Kitamurát, egy fiatalabb munkatársát. Szerda lévén megbeszélése volt egy rovatvezetővel, és azt tervezte, miután végez Reikónál, még visszamegy az irodába, hogy kutasson egy kicsit.

Rika megérezte a Reiko házából áradó *dasialaplé* és az olvasztott sajt édeskés illatát, amely egyé vált az új építésű házakra jellemző friss fa illatával. Felvette a meleg papucsot, amit a barátnője készített elő neki, felakasztotta a ballonkabátját, majd elindult a világos, makulátlanul tiszta parkettás folyosó felé, ahonnan látni lehetett a narancssárgás fényben úszó szobát. A konyhával egybenyíló nappali meglehetősen átlagos helyiség volt, de az apró virágmintás

kanapéknak, függönyöknek, az antik, sötét fából készült komódnak és könyvespolcoknak, valamint a falon lévő, Rika számára ismeretlen művész kollázsainak köszönhetően egy otthonos padlásszoba hangulatát árasztotta. A szoba az ojamadai lakásra emlékeztette, ahol a barátnője korábban egyedül lakott.

Egyre erősebben érezte az ibolyaillatot az orrában. Ugyan az egész ház lakályos volt, de egyetlen esküvői vagy nászutas fotó sem volt kitéve a falra, és ez nagyon jellemző volt Reikóra. Rikának eszébe jutott, hogy a barátnője igazából mindig is utálta, ha fotózzák. Miközben erre gondolt, a fürdőszobai mosdókagylónál gargalizált egyet, megmosta a kezét, majd beletörölte a kezét az egyik puha törülközőbe, ami egy hotel púderszobájához hasonlóan egy kosárban, a többivel szigorú sorban volt elhelyezve. Bár az effajta kíváncsiság nem volt jellemző rá, amikor megérezte az öblítő finom illatát a törülközőn, arra gondolt, hogy megkérdezi Reikót, milyen márkát használ.

– Elnézést, nem elég, hogy késtem, de még vajat sem találtam, csak ezt – mondta Rika, majd csalódott arckifejezéssel elővette a bevásárlószatyorból a „50% vajat tartalmazó margarin” feliratú dobozt, és átnyújtotta a barátnőjének.

– Húha! De jó, köszönöm! – mosolygott Reiko, majd a hűtőhöz lépett, hogy betegye a margarint. Őszintén szólva Rika nem igazán tudott különbséget tenni a vaj és a margarin íze között.

– Körbejártam az összes szupermarketet a környéken, de sehol sem találtam vajat...

– Ó, sajnálom! De ez vicces, olyan, mint *A kis Szambo története*ben! Körbe-körbejárnak, és végül vaj lesz belőlük.

Reiko magában kuncogott, és szinte táncolva ment vissza a nappaliba Rikához, majd fürgén levett a polcról egy piros fedelű mesekönyvet, és felé nyújtotta. Amikor meglátta a címét – *A kis Szambo története* –, Rikának az volt az érzése, hogy talán óvodáskorában már olvasta ezt a mesét,

de csak homályos emlékei voltak róla. Mindenesetre valahonnan ismerősnek tűntek az élénk színek és a határozott vonalrajzok.

– Elkezdtem megvenni a babának azokat a mesekönyveket, amik csak úgy megtetszenek. Mostanában sok könyvnek rövid időn belül abbahagyják a terjesztését, és nem nyomnak többet belőle. Ezt a mesét is nagyon nehéz beszerezni, mert állítólag erkölcsstelen módon ábrázolja a fekete bőrűeket. Én, mondjuk, egyáltalán nem látom kirekesztőnek...

Reiko úgy fogalmazott, mintha a gyereke már megszületett volna, és mindannyian arra számítanának, hogy egyszer csak megjelenik a szobában. Előző nyáron a szülésznőgyógyász azt mondta Reikónak, hogy valószínűleg azért nem esik teherbe két évvel az esküvőjük után sem, mert túlterhelt a munkája miatt, és folyamatos stresszhatás alatt van. Reiko erre azonnal felmondott a munkahelyén, ami korábban annyira lefoglalta, hogy még az orvosi vizsgálatokra is nehezen tudott elmenni.

Rika most lopva egy oldalpillantást vetett a barátnőjére, aki látható élvezettel lapozgatta a mesekönyvet.

Még nem voltak jelei a terhességének, mégis egyfajta anyai nyugalom lengte körül. Mióta felmondott, a haja és a smink nélküli, természetes bőre fényes volt, és ragyogó. A barna szeme is csillogott, az ajka pedig telt volt, akár egy virágszirom, és közben áradt belőle a kiegyensúlyozottság. Apró virágmintás szoknyája alatt sötétkék leggingset és gyapjú lábszáramelegítőt viselt. A lezseren öltözködő Reikót nem lehetett összehasonlítani a korábbi Reikóval, aki egy neves filmproducercég PR-osztályán dolgozott. Ugyanakkor az új összeállítása nagyon bájos hatást keltett, és franciásan sikkes volt. Kislányos külsejével nehéz volt elhinni, hogy harminchárom éves, vagyis annyi idős, mint Rika. Amikor Reiko elhatározta, hogy feladja az állását, Rika nagyon sajnálta, mivel tudta, hogy a barátnője nagyon jó volt a munkájában. Ráadásul Reiko döntése után úgy érezte, mintha őt magára hagyta volna az élet, és emiatt egy ideig nem

tudott nyugodtan aludni. Erről többször is vitatkoztak telefonon.

Miközben Reiko válla fölött olvasta a mesekönyv sorait, Rika gondolatban visszarepült az egyetemi éveikbe, amikor a lépcsős előadóteremben mutogatták egymásnak a jegyzeteiket és a tankönyveiket. A történetben egy fekete kisfiú összetalálkozik a dzsungelben egy csapat tigrissel, akik ellopják a ruháit és az összes holmiját. Aztán az állatok versengeni kezdenek, és úgy elfajul a veszekedés, hogy egymás farkába harapva elkezdenek körbe-körberohanni egy fa körül. Olyan gyorsan kergetik egymást, hogy végül összeolvadnak, és sárga vajjá válnak. Szambo apja véletlenül megtalálja ezt a vajat, hazaviszi, és belesüti a palacsintába, így végül a tigrisek Szambo családjának gyomrában kötnek ki. A mesének egyszerű stílusa volt, de a maga nemében kicsit kegyetlen hatást keltő.

– Szambo családja elég könyörtelen, nem gondolod? – vetette fel Reiko, amikor a végére értek. – Egy kicsit sajnálom a tigriseket.

– Miket beszélsz? – kérdezett vissza Rika. – A tigrisek a hibásak! Először ők próbálták megenni szegény Szambót! Szerintem a tanulság az, hogy ne hagyd, hogy a hiúságod versengővé tegyen, mert ha túlzásba viszed, önpusztításba torkollik.

Miközben a két nő elmerült a mese boncolgatásában, kinyílt az ajtó.

– Óh, Rika, hát itt vagy! – üdvözölte Rjószone. – Örülök, hogy látlak.

Reiko férje épp akkor ért haza a munkából. Rjószone egy édességgyártó cég értékesítési osztályán dolgozott, de Rikának valahogy túl korainak tűnt a hazatérte. Rjószone az egyetemen az amerikaifutball-csapat irányítója volt, és kivételes fizikummal rendelkezett. Legjellemzőbb vonása a mosolygós tekintete volt, és pirospszgás arca úgy ragyogott, akár egy kisgyereké. Első pillantásra nem sok közös volt benne és Reikóban.

A párost egy film PR-kampánya hozta össze. Reiko cége megbízta Rjószuke édességyártó cégét, hogy készítsenek pitéket, amiket a főszereplő színésznő ihletett. A rendszeressé váló megbeszélések követően Reiko volt az, aki először megkedvelte őt. Azt mondta, már az első alkalommal tudta, hogy ő az igazi. Rjószuke eleinte zavarba jött attól, hogy Reiko – aki úgymond a legpompásabb virágnak számított a kirakatban – olyan elszántan üldözte őt a szerelmével, de végül megismerte a nő introvertált oldalát, és ez segített neki abban, hogy ő is megnyíljon előtte. A férfi három testvérrel nőtt fel, a szülei boldog házasságban éltek, és egy italboltot vezettek Szaitamában. Rjószuke ezáltal nyugodt természetű volt, és laza, ami önmagában is elégnak bizonyult ahhoz, hogy magához vonzza Reikót. Rika régebben féltékeny volt a barátnője férjére, de mostanra már alábbhagytak ezek az érzések. Bár tagadhatatlan, hogy amikor Rika meglátta Reikót az esküvői ruhájában, úgy érezte, mintha kitéptek volna egy darabot a szívéből.

Reiko különböző mintázatú és egyedi mázzal bevont tányérokkal megterítette az asztalt, és hozzáálltak a vacsorához.

A feltálatl *bagna càuda* bőséges választékban kínált párolt téli zöldségeket és gazdag ízű szardellaszószt, de volt ott vékony szeletekre vágott, főtt-sózott sertéshús, póréhagymás szójatejgratin, agyagedényben főtt osztrigás rizs, valamint miszoleves is. Az ételek a szezon legízletesebb alapanyagai-ból készültek, és minden íz kellemes mélységgel bírt, pedig a fűszerezés visszafogott volt.

Ha jól tudom, az osztriga növeli a teherbeesés esélyét... – gondolta Rika a barátnőjére pillantva, miközben a szájához emelt egy falat rizst, melynek aromás, szójaszószos illata a tengerre emlékeztette. Rájött, hogy régóta nem volt ilyen jó étvágya. Ez bizonyára a finom ételnek volt köszönhető, és Rjószuke is örömmel falatozott.

– Kérhetek még? Ez a hús hihetetlenül puha, olyan, mint ha étteremben készítették volna! – lelkesedett Rjószuke,

és a szeme elégedetten összeszűkül, miközben üres tányérját a felesége felé nyújtotta. Rika nézte, ahogy Reiko büszkén szolgálja fel neki az ételt, és ismét úgy érezte, megérti, hogy a barátnője miért is választotta őt.

Hirtelen elszégyellte magát, amiért korábban azt gondolta a környékről, hogy szegényes a kultúrája. Biztosan együtt választották ki ezt a helyet, figyelembe véve Rjószuke fizetését, a közös a jövőjüket, és közben előtérbe helyezték a biztonságot és a kényelmet. Reiko nem tartotta a kapcsolatot a családjával, így anyagilag sem számíthattak rájuk.

– Tudom, hogy ez közhelyes, de egy ilyen vacsora után én is úgy érzem, hogy bizony kell egy asszony a házhoz! Szerencsés ember vagy, Rjószuke.

Rika őszintén irigy volt a férfira, aki gondtalanul mosolyogva ült előtte. Kezdte megérteni, miért áraszt magából egyfajta könnyedséget, miközben a bőre is mindig egészségesen ragyogó.

Rika a munkahelyén is azt tapasztalta, hogy a nála idősebb, házas férfiakban a sok munka ellenére van egyfajta lazaság. Mint kiderült, ezeknek a férfiaknak a felesége többnyire mind háztartásbeli. Rika soha nem vágyott erre az életre nőként, de pontosan tudta, milyen az, amikor áthatja a családot egyfajta női erő, amiből a családtagok szintén erőt tudnak meríteni. Ezek az asszonyok minden este megtisztítják férjük testét és lelkét a nap folyamán felhalmozódott mérgeanyagoktól, melyek felemésztik az embert, ha sokáig nem foglalkoznak velük. A múlt hónapban váratlanul meghalt a lakásában az egyik idősebb férfi kollégája, aki nőtlen volt, és egyedül élt. Rika fejében bevillant a saját hideg lakásának képe, amit egy ideje már nem is takarított. Az övé valószínűleg nem sokban különbözik a kollégájáétól.

– Legközelebb hozd el a pasidat is! Még nem is találkoztam vele.

Ó, igen, most, hogy mondod, van egy pasim – gondolta Rika, és elfojtott egy mosolyt. A férfit Fudzsimura Makotónak

hívták, és Rika cégének az irodalmi kiadói részlegénél dolgozott. A kapcsolatuk aligha volt romantikusnak nevezhető, mivel barátságának indult. Hét közben leggyakrabban akkor látták egymást, amikor keresztezték egymás útját a folyosón. Ha szerencsésük volt, talán havonta egyszer sikerült összeegyeztetni, hogy az egyikőjük lakásában töltsék az éjszakát. Rika mégis nagyon hálás volt Makotóért, sőt még a köztük lévő furcsa távolságért is.

– Rika, miket eszel mostanában? – kérdezte Reiko. – Ugye vigyázol magadra? Mintha megint fogytál volna... A minap olvastam valahol, hogy a japán nők átlagos kalóriabevitelével sokkal alacsonyabb, mint a második világháború után.

– Ez nem lepne meg. Nincs időm, sem energiám a főzéshez. Képzeld, még rizsfőzőm sincs! A legtöbb este hivatalnokokat szórakoztatok, vagy vacsorázok azzal, akinek épp tudósítom a történetét.

– Bürokraták szórakoztatása, mi? Fogadok, hogy mindenféle finomságokkal halmoznak el, amikről egy hozzánk hasonló halandó ember álmodni sem merne – jegyezte meg Rjósuke.

Ezzel Rika felidézte a drága ginzai étteremben töltött óráit, ahol pont úgy bántak vele, mint egy pincérnővel a hoszteszbárban. A legtöbb bürokrata időnként félreértelmezi a helyzetet, és azt hiszi, hogy egy női újságíró nem azzal a céllal keresi fel őt, hogy írjon valamiről, hanem mert nőként vonzódik hozzá. A gratinban a póréhagyma olyan puha volt, hogy szinte elolvadt a szájában, de most hirtelen keserűnek tűnt a nyelvén, ezért inkább témát váltott.

– Az a helyzet, hogy egyáltalán nem értek az ízekhez. Az ízlelőbimbóim olyanok, mint egy gyereké. Nekem teljesen megfelelnek a bolti *bentó*dobozok és az olcsó éttermek curryjei.

Rika mindig is közömbös volt az étkezés és a divat iránt. A magasságával azonban elég nagydarabnak tűnt, ezért ügyelt arra, hogy a súlya soha ne haladja meg az ötven kilót. Talán ez részben édesanyja öröksége volt, aki mindig nagy

gondot fordított az ilyesmire. Rika késő este már nem evett, és ha épp munkaügyben volt vacsorázni, akkor is figyelt arra, hogy először a kalóriaszegény zöldségeket és a levest egye meg. Az iroda melletti kisboltban, ahová naponta kétszer járt, igyekezett egészséges ételeket vásárolni, például joghurtot, salátát és üvegtésztás levest. Ugyan nem volt ideje edzőterembe járni, de mindenhová gyalog ment, ha lehetősége adódott. Nem volt feltűnően szép, azonban karcsú testalkatának köszönhetően gyakran kapott bókokat, és a véletlenszerűen kiválasztott, divatos ruhák is tökéletesen illettek az alakjához. Rika olyan közegben dolgozott, ahol a megjelenését szakmai siker koronázta. Középiskolás korában a lányiskolában is sok levelet kapott a nála fiatalabb lányoktól, mivel hosszú, keskeny szeme volt, és vékony, fiús arca.

– Nem hiszem el, hogy ne lenne jó az ízlésed, Rika! Miszaki mindig azt mondja, hogy nem volt ideje rendesen főzni, de egyedülálló anyaként mindig megadta a lányának azt, amit a szerény hozzávalók mellett adni tudott. Sokkal jobban helytállt, mint a szüleim.

Reiko keresztnéven szólította Rika anyját, és szeretetteljesen „Miszaki”-ként emlegette.

Rika szülei nem sokkal azután váltak el, hogy ő elkezdte a hetedik osztályt, és az édesanyja a szakítást egy lehetőségként használta fel arra, hogy közös tulajdonban vegyen egy butikot, amit a barátja alapított. A válásból nem kapott pénzt, és mivel tudta, hogy Rika apjától nem számíthat anyagi támogatásra, folyamatosan dolgozott. Sosem volt egy konyhatündér, de amíg együtt voltak Rika apjával, igyekezett változatos és színes ételekkel előállni. Miután azonban munkába állt, a lányához fordult, és azt mondta: „Ne haragudj, kislányom, de mostantól segítened kell nekem.”

Rika válaszul mindent megtett, hogy segítse őt. Gondoskodott arról, hogy mire az édesanyja hazaér a munkából, ki legyen takarítva, ki legyen mosva, aztán megfőzte a rizst, és elkészítette a levest is. Előfordult, hogy amikor

Miszaki nyolc után hazaért, hozott néhány előre elkészített főételt a Peacock vagy a Szeijo Ishii szupermarketből, és együtt nekiláttak a késői vacsorához. Lehet, hogy nem voltak házias receptek, de az a feszült légkör sem volt jelen, ami korábban az apja jelenlétében uralkodott. Gyakran egy olcsó családi étteremben találkoztak, és ott vacsoráztak meg. Ebben az életmódban volt valami, ami a nyári táborozásra emlékeztette, és úgy érezte, mintha este is folytatódott volna a barátokkal való vidám együttlét. Nem mellesleg önbizalmat adott neki a tudat, hogy az édesanyja számít rá.

Az így kialakult életritmus addig tartott, amíg Rika huszonkét éves korában el nem költözött otthonról. Ahogy az anyja butikja egyre népszerűbb lett, egyre gyakrabban utazott külföldre új árut beszerezni, és emiatt Rika néha több időt töltött a nagyszüleivel Okuszavában, mint otthon, de az édesanyjával a mai napig közel állnak egymáshoz. Rika nem volt vadóc kamasz, egyedül hozta meg az egyetemi tanulmányaival és a jövőbeli karrierjével kapcsolatos döntéseket, és végig is vitte azokat. Az ekkor már több mint hatvanéves, szorgalmas édesanyja még mindig a butik második, dzsijúgaokai üzletében dolgozott. A lányának nem vallotta be egyértelműen, de Rikának úgy tűnt, van valaki az életében.

Egyetemista korukban Reiko gyakran átment főzni Rikákékhöz, és vitt magával mindenféle konyhai eszközt meg hozzávalókat. Rika és az édesanyja csak ámultak a lány konyhai bravúrjain. Reiko mindig becsempészett valami különlegességet az olyan egyszerű ételekbe is, mint a spaghetti vagy az *ocsazuke*, vagyis a teával vagy alaplével leöntött rizs. Például megszórta a *juzu* héjával az ételt, vagy sózott citrommal tálalta. Ezek az apróságok olyan ízt adtak az ételeknek, hogy az ember akaratlanul is lassan ízlelgetve ette meg. Egy népszerű, kanazavai szálloda tulajdonosának egyetlen gyermekeként Reiko kifinomult megjelenése ellenére esztétikai érzékkel és lázadó szellemmel volt megáldva. A szülei

már gyermekkorától kezdve egymástól eltávolodva éltek, de továbbra is egy fedél alatt. Mindkettőjüknek nyíltan voltak szeretői, és nem foglalkoztak különösebben a lányukkal. Reiko számára, aki gyermekkorának nagy részét a konyha-tündér házvezetőnőjük mellett töltötte, az „otthon íze” egy olyan asztalt jelentett, amelyen gyönyörű, díszes terrinek és apró, tökéletesen kiszámított kalóriatartalmú ételek sorakoztak.

– Azt szeretném, hogy a gyerekeim az általam készített ételeken és süteményeken nőjenek fel – mondta Reiko újra és újra. – Állandóan keresem az olyan recepteket, amik nemcsak egészségesek, de olyan finomak, hogy kínálják magukat.

Lehet, hogy a háttérük teljesen más volt, mégis mindketten még kislányként megtapasztalták, hogy milyen egy olyan családban megélni a feszültséget, ami külső szemmel nézve teljesen átlagos, sőt ideális.

Talán ezért – gondolta Rika. Ez lehetett az oka annak, hogy miért volt bátorsága megszólítani Reikót, miután találkozott a tekintetük az egyetemi évnyitó ünnepségen. Reiko most is kíváncsisággal nézett fel Rikára.

– Mesélj a munkádról! Legutóbb, amikor beszéltünk, engedélyt próbáltál szerezni Kadzsii Manako interjújára. Mi lett vele?

Kadzsii Manako egy gyanúsított volt, akit több rejtélyes, Tokióban történt halálesettel kapcsolatos ügyben ítélték el, és a személye már évek óta nagy port kavart a médiában. Egy kifejezetten házasságra vágyó embereknek szánt társkereső szolgáltatást használva több férfiből zsarolt ki pénzt, és a vád szerint hármat meg is ölt közülük. Letartóztatása után szenzációt keltett a blogja, amelyben drága ételekkel és egyéb luxuscikkekkel dicsekedett, és amit az elfogása előtti napig folyamatosan frissített. Idejét azzal töltötte, hogy éttermekbe járt, különleges ételeket rendelt, és büszke volt saját főzési képességeire is. Úgy tűnt, hogy a firkászok soha nem fogják megunni az ügyét, és a mai napig hangos

volt tőle a sajtó. Kadzsii egyébként jelenleg a tokiói fegyházban várta az újratárgyalását.

Kadzsimana – vagy ahogy a médiában hívták: „Kadzsimana” – esete a letartóztatása óta folyamatosan foglalkoztatta Rikát. Akkoriban egy másik hírcsapat tagja volt, és nem ők foglalkoztak Kadzsimana ügyeivel, ettől függetlenül továbbra is nagyon érdekelte. Mostanra pedig egyre közeledett ahhoz az életkorhoz, amelyben Kadzsii volt a letartóztatásakor. A választási tudósítások, amikben eddig részt vett, a végéhez közeledtek, és úgy tűnt, végre saját maga választhatja meg a munkáit.

– Fogadok, hogy Kadzsimana rengeteget eszik! Azért ilyen nagydarab. Hihetetlen, hogy egy ilyen kövér nő olyan sok férfit rá tudott venni arra, hogy feleségül akarják venni! Ennyire jól főz, vagy mi? – jegyezte meg Rjószuke.

Rika gerincén végigfutott a hideg, amikor meglátta, ahogy Reiko homlokán egy apró, szinte észrevehetetlen ránc suhan át, majd egy pillanat alatt el is tűnik. Reikót még Rikánál is érzékenyebben érintette a nőgyűlölet. De ez esetben nem Rjószuke volt érzéketlen. Rika véleménye szerint ez csupán egy átlagos férfi átlagos véleménye volt. Az ügy azért keltett ekkora figyelmet, mert ez a nő, aki több férfit is az orránál fogva vezetett, és szinte királynői jelenléte volt a tárgyalóteremben, nem volt sem fiatal, sem szép. Rika az egyik fénykép alapján több mint hetven kilóra tippelte a súlyát.

– Az új nyomoknál engem sokkal inkább érdekel az egész ügy társadalmi háttere... Úgy érzem, hogy az egész átadja az intenzív nőgyűlölet. Úgy tűnik, az ügyben az összes résztvevő mélyen gyökerező nőgyűlöletet táplál, Kadzsimanától kezdve az áldozatain át az összes érintett férfiig. Nem tudom, hogy ezt a nézőpontot hogyan fogom tudni átadni egy olyan, férfiaknak szóló hetilapban, mint a miénk, de meg akarom próbálni. Ugyan többször is írtam neki, de nem kaptam választ. Kétszer személyesen is jártam a fegyházban, de szerintem esze ágában sincs találkozni velem.